

Sygn. akt V GC 457/12 upr

WYROK

W I M I E N I U R Z E C Z Y P O S P O L I T E J P O L S K I E J

Dnia 28 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Dowhanycz-Turoń
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Linde

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o. o. w W.

przeciwko: M. R. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 714,34 zł (siedemset czternaście złote trzydzieści cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30.12.2011 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227,00 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 180,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 457/12 upr

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowana przez radcę prawnego w pozwie z dnia 30.12.2011 r. skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. R. (1) M. K. wniosła o zasądzenie kwoty 714,34 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty manipulacyjnej w wysokości 0,54 zł.

W uzasadnieniu wskazała, że strony w dniu 04.08.2010 r. zawarły umowę nr (...) zgodnie z którą powód był zobowiązany do publikacji reklamowej pozwanego, zaś wymieniony do zapłaty wynagrodzenia. Podniósł, że wystawiona faktura VAT nie została zapłacona, zaś wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne. Wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się : 621 zł jako suma wynagrodzenia wynikającego z umowy i 93,34 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w dniu 19.03.2012 r. w sprawie VI Nc-e 1856701/11 wydał **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** (k.10) zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany reprezentowany przez adwokata wywiódł **sprzeciw od w/w nakazu zapłaty** (k.11) wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

W uzasadnieniu zarzucił, że powód „niewłaściwie określił stronę pozwaną i w związku z tym powód nie wie czy powinien być pozwany on, czy M. R. (2), albowiem oznaczenie strony powodowej niejednoznacznie określa osobę zobowiązaną do spełnienia świadczenia”. W związku z tym pełnomocnik pozwanego wniósł o zobowiązanie pełnomocnika powoda „do wskazania, kto jest pozwanym, czy jest to M. R. (1), czy M. R. (2)”. Pozwany w tymże postępowaniu od wskazania właściwego pozwanego „uzależnił dalsze zarzuty w sprawie”. Podniósł ponadto, że nigdy nie zawierał ze stroną powodową żadnej umowy na świadczenie usług, która została opisana w treści uzasadnienia pozwu. Nigdy nie podpisywał żadnej umowy z przedstawicielem strony powodowej, nie zlecał także publikacji jakiegokolwiek formy reklamowej. Pozwany zaprzeczył, aby na umowie widniał jego podpis, zaś odpis umowy nie został mu doręczony.

Postanowieniem z dnia 18.06.2012 r. (k.23) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu.

W pozwie z dnia 16.10.2012 r. (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.** reprezentowana przez radcę prawnego przeciwko **M. R. (1)** wniosła o zasądzenie kwoty 714,34 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty skarbowej w kwocie 17 zł i manipulacyjnej w postępowaniu elektronicznym w kwocie 0,54 zł.

W uzasadnieniu wskazała, że strony w dniu 04.08.2010 r. zawarły umowę nr (...) zgodnie z którą powód był zobowiązany do publikacji reklamowej pozwanego prowadzącego działalność gospodarczą, zaś wymieniony do zapłaty wynagrodzenia za świadczone usługi. Podniósł, że wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 23.08.2010 r. na kwotę 621,00 zł a jej termin płatności upływał zgodnie z ustalonym pomiędzy stronami harmonogramem płatności. Nie została ona jednak zapłacona, zaś wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne. Wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się : 621 zł jako suma wynagrodzenia wynikającego z umowy i 93,34 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

Pozwany reprezentowany przez adwokata w **odpowiedzi na pozew** (k.56) zarzucił brak legitymacji biernej po stronie pozwanej w związku z brakiem wystawionej faktury na M. R. (1), wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył wszelkim twierdzeniom powoda, o ile im wyraźnie nie przyznaje (art. 230 k.p.c.). Zaprzeczył jakoby kiedykolwiek zawierał jakąkolwiek umowę na zamieszczenie jego ogłoszenia w książce telefonicznej województwa (...). Wskazał przy tym na prowadzenie przez siebie działalności na terenie woj. (...). Zakwestionował w całości treść stenogramu dołączonego do pozwu, zawierającego jego rzekomą rozmowę telefoniczną oraz wskazał, że nagranie nie zostało dołączone do pozwu. Zarzucił, iż nie wyklucza, że stenogram został wykonany na potrzeby niniejszego postępowania. Ponadto podkreślił, że faktura VAT została wystawiona na R. M. (...) oraz że potwierdzenie zawarcia umowy nie zostało pozwanemu doręczone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami. Powód działa w formie spółki kapitałowej, zaś pozwany prowadzi działalność gospodarczą jako osoba fizyczna na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej.

(odpis KRS powoda k. 45-48, bezsporne)

M. R. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). Siedziba jego firmy mieści się w P. nr (...), (...), posiada on NIP o numerze (...) oraz telefon i fax o numerach (...) i (...).

W latach 90-tych, wówczas gdy rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej, zamawiał reklamę w książce telefonicznej. Nie orientuje się on w korespondencji kierowanej do jego firmy, bowiem otrzymywanymi przesyłkami zajmuje się jego żona, zaś on głównie wykonuje swoją pracę w zakładzie. Jest człowiekiem zabiegającym i otrzymuje dużo telefonów z ofertami. Nie zna danych firmy prowadzącej księgowość jego firmy, zna je jego żona.

W dniu 04.08.2010 r. o godzinie 11.22 M. R. (1) przeprowadził z E. P. - konsultantem powodowej spółki rozmowę podczas której w nawiązaniu do poprzedniej rozmowy telefonicznej oraz reklamy z jakiej korzystał pozwany w 2010 r. przedstawiła oferty na reklamę w formie większej i mniejszej w książce telefonicznej i wizytówkę internetową.

Pozwany podczas tej rozmowy upewnił się czy oferta dotyczy 2011 r. i zaproponował rozbić płatności na dwie raty.

Wówczas konsultantka informując pozwanego, że rozmowa zostanie nagrana dla celów bezpieczeństwa oraz potwierdzenia uzgodnionych warunków zamówienia poinformowała go, że : „zamawia pan produkt ST na długość 12 miesięcy do książki internetowej plus do Internetu za cenę 550 zł netto czyli brutto 671 zł dzielone na dwie raty pierwsza rata jest 4 październik druga rata 4 listopad. Regulamin świadczenia przez pkt.pl usług reklamowych znajduje się na stronie regulamin.pkt.pl/umowa. Informuję, że termin 1 dnia od dziś może pan zrezygnować z usługi pkt.pl a potwierdzenie warunków otrzyma pan pocztą na adres (...) w terminie 7 dni. Rozumiem, że potwierdza pan warunki i treść zamówienia ?”

Wówczas w odpowiedzi M. R. (1) odrzekł : „tak, potwierdzam”.

Po przeprowadzeniu tej rozmowy E. P. sporządziła na formularzu pisemną umowę nr (...) i zamówienie (...) w których wskazała nazwę firmy do wpisu : (...). Nagrobki, tablice pamiątkowe, granit. (...), fax (...), e-mail (...), www (...), kod pocztowy (...), miejscowość (...), woj. (...), gmina L., powiat (...), NIP (...), branża szczegółowa kamieniarze, godziny otwarcia 9-17.

Wskazała nazwę firmy do faktury : (...). (...) (...) L., NIP (...), (...).

Zakreśliła również w formularzu formę płatności : przelew, terminy płatności : I rata 335,50 zł termin płatności 04.10.2010 r., II rata 335,50 zł termin płatności 04.11.2010 r. Określiła kwotę netto na 550,00 zł, podatek VAT na 121,00 zł i kwotę brutto 671,00 zł.

Reklama pozwanego została zamieszczona zgodnie z umową w książce telefonicznej dla woj. (...) na 2011 rok na 131 stronie. Dane kontaktowe wskazane w tej reklamie do firmy pozwanego były aktualne. Każda osoba korzystająca z książki i z zamieszczonych w niej danych pozwanego mogła się z nim skontaktować.

W dniu 23.08.2010 r. powodowa spółka wystawiła fakturę VAT nr (...) na nabywcę (...) adres : (...), (...), L., NIP (...), tytułem ogłoszenia w pakiecie multimedialnym woj. (...) 2011 zgodnie z zamówieniem nr (...) z dnia 04.08.2010 na kwotę 671,00 zł brutto. W treści faktury wskazano, że termin płatności upływa zgodnie z harmonogramem, zaś forma płatności to przelew.

(umowa z dnia 04.08.2010 r. wraz z regulaminem świadczenia usług reklamowych z dnia 20.04.2010 r. i raportem pozycji reklamowych oraz wyciągiem ze stenogramu k. 35-37, 40, (...) dla Województwa (...) z 2011 r. k. 38-39, faktura VAT z 23.08.2010 r. k. 41, przesłuchanie pozwanego k.74v-75)

M. R. (1) nie uiścił żadnej z rat płatności wobec czego dnia 24.11.2011 r. powodowa spółka reprezentowana przez radę prawnego wystosowała doń wezwanie do zapłaty.

Po otrzymaniu w/w wezwania małżonka pozwanego interweniowała u powoda, ale bez skutku.

(wezwanie do zapłaty z 24.11.2011 r. z potwierdzeniem nadania k. 42-44, przesłuchanie pozwanego k.74v-75)

Sąd zważył, co następuje :

Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Jak zaś stanowi art. 744 k.c. w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych.

Sąd miał na uwadze, że powód domagał się zapłaty tytułem wynagrodzenia za wykonanie umowy o świadczenie usług nr (...) z dnia 04.08.2010 r. na usługę ogłoszenia w pakiecie multimedialnym woj. (...) 2011.

Pozwany M. R. (1) zakwestionował istnienie tego roszczenia. Twierdził, że strony nie zawarły żadnej umowy.

Wobec powyższego stwierdzić należało, że na powodowej spółce ciążył obowiązek procesowy udowodnienia zarówno istnienia roszczenia dochodzonego pozwem co do zasady tj. faktu zawarcia umowy, jak i co do konkretnej wskazanej na spornej fakturze VAT kwoty tj. faktu wykonania umowy za które należy się umówione wynagrodzenie.

Zdaniem Sądu powodowa spółka uczyniła zadość temuż obowiązkowi procesowemu, stąd powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. W ocenie Sądu zaferowane przez powodową spółkę w niniejszym postępowaniu dowody doprowadziły do udowodnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Sąd miał na względzie, że inicjatywa dowodowa powodowej spółki sprowadzała się do wniosków o przeprowadzenie dowodów z dokumentów. Wszystkie wnioskowane dowody zostały przeprowadzone przez Sąd i wskazywały one zdaniem Sądu na zasadność powództwa. Sąd przydał walor wiarygodności wszystkim dowodom z dokumentów albowiem brak było podstaw do zdeprecjonowania tegoż ich waloru.

W ocenie Sądu powodowej spółce udało się udowodnić, że zawarła z pozwanym w dniu 04.08.2010 r. umowę o świadczenie usług nr (...) na usługę ogłoszenia w pakiecie multimedialnym woj. (...) 2011. Zawarcie umowy nastąpiło w formie ustnej o czym świadczy jednoznacznie przebieg rozmowy telefonicznej jaką pozwany przeprowadził z reprezentantką powodowej spółki (...) (k. 40) . Osoba ta w nawiązaniu do poprzedniej rozmowy telefonicznej z pozwanym oraz reklamy z jakiej korzystał pozwany w 2010 r. przedstawiła oferty na reklamę w formie większej i mniejszej w książce telefonicznej i wizytówkę internetową. Pozwany brał aktywny udział w tej rozmowie, słuchał E. P. bowiem upewnił się czy oferta dotyczy 2011 r., a co istotniejsze zaproponował rozbić płatności na dwie raty. Wówczas konsultantka informując pozwanego, że rozmowa zostanie nagrana dla celów bezpieczeństwa oraz potwierdzenia uzgodnionych warunków zamówienia poinformowała go, że : „zamawia pan produkt ST na długość 12 miesięcy do książki internetowej plus do Internetu za cenę 550 zł netto czyli brutto 671 zł dzielone na dwie raty pierwsza rata jest 4 październik druga rata 4 listopad. Regulamin świadczenia przez pkt.pl usług reklamowych znajduje się na stronie regulamin.pkt.pl/umowa. Informuję, że termin 1 dnia od dziś może pan zrezygnować z usługi pkt.pl a potwierdzenie warunków otrzyma pan pocztą na adres (...) w terminie 7 dni. Rozumiem, że potwierdza pan warunki i treść zamówienia ?” Wówczas w odpowiedzi M. R. (1) odrzekł : „tak, potwierdzam”. Zdaniem Sądu podczas tejże rozmowy pozwany potwierdził wszystkie elementy istotne kontraktu tj. m.in. okres jego trwania, zakres usługi, kwotę wynagrodzenia, a nadto potwierdził aktualne dane swojej firmy. W kodeksie cywilnym ustawodawca przewidział wprost możliwość skutecznego zawierania umów w formie ustnej. Zdaniem Sądu pozwany w sposób dostateczny wyraził wolę zawarcia umowy, potwierdzając wszystkie essentialia negotii kontraktu. Stąd jedynym logicznym i słusznym jest wniosek, iż takową umowę zawarł.

Istotne przy tym także jest, że w aktach niniejszej sprawy znajdują się dowody na okoliczność, że powodowa firma umowę wykonała. Reklama pozwanego została bowiem zamieszczona zgodnie z umową w książce telefonicznej dla woj. (...) na 2011 rok (k.39). Dane kontaktowe wskazane w tej reklamie do firmy pozwanego były aktualne. Każda osoba korzystająca z książki i z zamieszczonych w niej danych pozwanego mogła się z nim skontaktować.

Zatem słusznie w ocenie Sądu w dniu 23.08.2010 r. powodowa spółka wystawiła fakturę VAT nr (...) tytułem ogłoszenia w pakiecie multimedialnym woj. (...) 2011 zgodnie z zamówieniem nr (...) z dnia 04.08.2010 na kwotę 671,00 zł brutto.

Sąd zweryfikował roszczenie powoda w zakresie żądanej kwoty wynagrodzenia 621,00 zł i sumy 93,34 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych. W ocenie Sądu powód w świetle umowy stron mógł zasadnie domagać się

kwoty 671,00 zł oraz odsetek ustawowych w kwocie 104,32 zł, co łącznie dawało 775,32 zł. Zważyć bowiem trzeba, że strony umówiły się na płatność w dwóch ratach (I rata 335,50 zł z terminem płatności 04.10.2010 r. oraz II rata 335,50 zł z terminem płatności 04.11.2010 r.). Zatem odsetki ustawowe należało liczyć odpowiednio od tych kwot od daty 05.10.2010 r. do dnia wniesienia pozwu tj. 30.12.2011 r. i od dnia 05.11.2010 r. do dnia 30.12.2011 r. Sąd stosownie do treści art. 321 k.p.c. zobligowany był jednak przyjąć kwotę dochodzoną pozwem jako podstawę do dalszych ustaleń. Przepis ten bowiem wskazuje wprost, że Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia wniesienia pozwu, co miało miejsce dnia 30.12.2011 r. (do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny). Jak bowiem stanowi art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z § 2 tegoż przepisu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (...). O dalszych odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 482 §1 k.c. zgodnie z którym od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Sąd rozważył wszystkie zarzuty wywiedzione przez pozwanego w odpowiedzi na pozew.

W pierwszej kolejności dotyczyły one braku „legitymacji biernej po stronie pozwanej”. Zasadności tegoż zarzutu wymieniony upatrywał w związku z brakiem wystawionej faktury VAT na M. R. (1). W istocie nie uszło uwadze Sądu, że faktura VAT dołączona do pozwu została wystawiona na M. R. (2). Wynikało to jednak z omyłki jaką w imieniu pozwanego popełniła konsultantka powodowej spółki już po zawarciu z nim umowy i podczas wpisywania danych do wystawienia faktury. Umowę zawarła bowiem niewątpliwie z M. R. (1) – potwierdził swą tożsamość na początku rozmowy, uzyskała odeń i wskazała w umowie – zamówieniu wszystkie jego dokładne i aktualne dane w zakresie działalności gospodarczej, ale w rubryce danych do wystawienia faktury omyłkowo zamiast imienia M. wpisała M.. Istotne przy tym jest, że pozostałe dane firmy pozwanego na rzeczowej fakturze VAT wskazała prawidłowo tj. adres i NIP. Zatem bezsprzecznie nastąpiła omyłka w imieniu. Sąd stoi jednakże na stanowisku, że owej omyłki nie można utożsamiać z brakiem legitymacji biernej. Faktura VAT jest bowiem jedynie dokumentem księgowym, który zostaje wystawiony następczo po zawarciu konkretnej umowy. Z całą stanowczością podkreślić trzeba, że faktura VAT jako dokument rozliczeniowy nie może stanowić jedyne dowodu na fakt zawarcia umowy przez osoby wskazane na fakturze, czy też przesądzać o ważności umowy stron. W pierwszej kolejności dokonuje się bowiem czynności materialno-prawnej tj. zawiera umowę, a następnie wystawia fakturę. Zatem ewentualna omyłka w danych kontrahenta wskazanego na rzeczonym dokumencie księgowym nie może prowadzić do wniosku, że stron nie łączy stosunek prawny.

W zakresie zarzutu pozwanego „jakoby kiedykolwiek zawierał jakąkolwiek umowę na zamieszczenie jego ogłoszenia w książce telefonicznej województwa (...)” i argumentacji dotyczącej prowadzenia działalności na terenie woj. (...) Sąd zważył, iż wynikała ona z nie dość uważnej lektury dowodów z dokumentów dołączonych do pozwu. Wynikało z nich bowiem, że umowa stron dotyczyła publikacji w książce telefonicznej dla woj. (...) i takową kserokopię wybranych stron, w tym strony z reklamą pozwanego (k.39), powód do pozwu dołączył.

Nawiązując do zaprzeczeń pozwanego w kwestii zawarcia umowy z powodową spółką podkreślić trzeba, że Sąd nie dał im wiary. Zdaniem Sądu, dowód z przesłuchania pozwanego należało w niniejszym postępowaniu potraktować z dużą ostrożnością i przydać walor wiarygodności twierdzeniom wymienionego tylko w zakresie w jakim pokrywały się one z innymi wiarygodnymi dowodami albowiem oczywiste jest, że przesłuchanie stron jest dowodem obciążonym subiektywizmem postrzegania i dążeniem do uzyskania dla siebie korzystnego rozstrzygnięcia. Twierdzenia pozwanego przeczącego zawarciu umowy nie zostały potwierdzone innymi dowodami, co więcej stały ze zgromadzonym materiałem dowodowym opisanym już powyżej w oczywistej sprzeczności. Istotne przy tym jest, że w toku przesłuchania M. R. (1) sam stwierdził, że nie orientuje się on w korespondencji kierowanej do jego firmy, bowiem otrzymywanymi przesyłkami zajmuje się jego żona, zaś on głównie wykonuje swoją pracę w zakładzie.

Jest człowiekiem zabieganym i otrzymuje dużo telefonów z ofertami. Nie zna danych firmy prowadzącej księgowość jego firmy, zna je jego żona. Twierdzenia pozwanego w tym zakresie prowadzą do logicznego wniosku, iż nie dokłada on należytej staranności w zakresie prowadzenia swojej firmy cedując na swoją małżonkę wszystkie kwestie korespondencyjne i księgowe, nie kontrolując ich i nie mając w nie wglądu, ani o nich elementarnej wiedzy. Tym bardziej więc nie wykazuje on staranności podwyższonej, wymaganej zgodnie z art. 355 § 2 k.c. od przedsiębiorców. Zatem zdaniem Sądu postawa pozwanego uprawnia do wniosku, że wymieniony nie pamięta rozmowy z E. P. sprzed ponad dwóch lat oraz nie wie że po zawarciu umowy otrzymywał od powodowej spółki korespondencję.

Zważywszy na całokształt powyższej wskazanych okoliczności Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obligowało pozwanego do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych w punkcie II wyroku kosztów opiewała na łączną kwotę 227,00 zł albowiem powód uiszczył opłatę od pozwu w kwocie 30 zł, zaś na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) koszty te wynosiły 180,00 zł, a opłata skarbową od pełnomocnictwa opiewała na 17,00 zł.

Sąd podczas rozprawy dnia 28 lutego 2013 r. pominął dowód z przesłuchania reprezentanta powoda wobec jego niestawiennictwa na rozprawie albowiem osoba ta była wezwana prawidłowo (o czym świadczy potwierdzenie odbioru k.70) na rozprawę pod takim rygorem.